

Sygn. akt III AUa 1127/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G.

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maciej Piankowski (spr.)
Sędziowie:	SSA Barbara Mazur SSO del. Maria Ołtarzewska
Protokolant:	stażysta Sylwia Gruba

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2015 r. w Gdańsku

sprawy A. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do świadczenia przedemerytalnego

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 kwietnia 2015 r., sygn. akt VIII U 1235/14

1. oddala apelację;
2. zasądza od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. na rzecz A. M. kwotę 120,00 (sto dwadzieścia 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

SSO del. Maria Ołtarzewska SSA Maciej Piankowski SSA Barbara Mazur

Sygn. akt III AUa 1127/15

UZASADNIENIE

Ubezpieczony A. M. odwołał się od decyzji pozwanego organu rentowego - Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z dnia 30.05.2014 r., którą odmówiono mu prawa do świadczenia przedemerytalnego, gdyż stosunek pracy nie został rozwiązany z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Ubezpieczony wniósł o zmianę powyższej decyzji i przyznanie mu prawa do świadczenia przedemerytalnego twierdząc, że rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło w wyniku likwidacji pracodawcy.

Pozwany organ rentowy wniosł o oddalenie odwołania powołując się na argumentację wskazaną w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 29.04.2015 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do świadczenia przedemerytalnego od 13.05.2014 r. (pkt 1), stwierdził, że pozwany nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (pkt 2) oraz zasądził od pozwanego na rzecz ubezpieczonego kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 3).

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach i rozważaniach.

Ubezpieczony (ur. (...)) w dniu 12.05.2014 r. złożył wniosek o świadczenie przedemerytalne. Na dzień złożenia wniosku wykazał 35 lat, 8 miesięcy i 1 dzień okresów składkowych i nieskładkowych.

Od dnia 17.03.2003 r. do dnia 25.04.2013 r. ubezpieczony był zatrudniony w U. Transport (...) z siedzibą w I. (...) N. S., B. K. na stanowisku starszego mechanika i drugiego mechanika na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. Zarówno za pobyt na statku jak i okresy pobytu w domu otrzymywał stałe miesięczne wynagrodzenie. Informacje o dacie i miejscu stawienia się do pracy otrzymywał telefonicznie oraz za pomocą poczty e – mail.

Rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło w wyniku wypowiedzenia dokonanego przez pracodawcę w związku ogłoszeniem przez niego upadłości w dniu 25.04.2013 r.

Od 13.11.2013 r. do 08.12.2014 r. ubezpieczony był zarejestrowany jako osoba bezrobotna. Od 13.11.2013 r. do 12.11.2014 r. pobierał zasiłek dla bezrobotnych. W tym czasie nie odmówił bez nieuzasadnionej przyczyny przyjęcia odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych.

Decyzją z dnia 30.05.2014 r. pozwany odmówił ubezpieczonemu prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Sąd Okręgowy wyjaśnił, że stan faktyczny ustalił w oparciu o dokumenty oraz ich tłumaczenia zawarte w aktach sprawy, w tym w aktach ubezpieczeniowych, których wiarygodność nie była kwestionowana w trakcie postępowania przez żadną ze stron, zatem również Sąd Okręgowy uznał je za miarodajne dla dokonania ustaleń. Sąd ten jednakże nie dał wiary kwestionowanemu przez pozwanego pismu z 07.05.2013 r., albowiem rzeczywiście znajdują się w nim sprzeczne ze sobą informacje. W dokumencie tym zawarta jest informacja, że pracodawca ubezpieczonego zatrudnił 7 osób, z których 11 utraciło swoje miejsca pracy. Ubezpieczony reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w żaden sposób do tej sprzeczności się nie odniósł. Wobec tego nie sposób uznać, aby dokument ten był wiarygodny.

Sąd Okręgowy dał wiarę dowodowi z przesłuchania strony, którym jako logicznym, spójnym i znajdującym odzwierciedlenie w zgromadzonych w toku postępowania dokumentach, dał wiarę w całości.

Sąd Okręgowy zważył, że odwołanie należało uwzględnić. Sąd ten wyjaśnił, że zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z 30.04.2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2013 r., poz. 170 ze zm.) prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która:

- 1) do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, u którego była zatrudniona lub pozostawała w stosunku służbowym przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 56 lat - kobieta oraz 61 lat - mężczyzna i posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub
- 2) do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z 20.04.2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. Nr 99, poz. 1001), zwanej dalej "ustawą o promocji zatrudnienia", w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła

co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet i 35 lat dla mężczyzn, lub

3) do dnia ogłoszenia upadłości prowadziła nieprzerwanie i przez okres nie krótszy niż 24 miesiące pozarolniczą działalność, w rozumieniu przepisów ustawy z 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 137, poz. 887, z późn. zm.), zwanej dalej "ustawą o systemie ubezpieczeń społecznych", i za ten okres opłacała składki na ubezpieczenia społeczne oraz do dnia ogłoszenia upadłości ukończyła co najmniej 56 lat - kobieta i 61 lat - mężczyzna i posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

4) zarejestrowała się we właściwym powiatowym urzędzie pracy w ciągu 30 dni od dnia ustania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, pobieranej nieprzerwanie przez okres co najmniej 5 lat, i do dnia, w którym ustało prawo do renty, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna i osiągnęła okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

5) do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 35 lat dla kobiet i 40 lat dla mężczyzn, lub

6) do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego, z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, u którego była zatrudniona lub pozostawała w stosunku służbowym przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiadała okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 34 lata dla kobiet i 39 lat dla mężczyzn.

W myśl ust. 2 za okres uprawniający do emerytury, o którym mowa w ust. 1, uważa się okres ustalony zgodnie z przepisami art. 5-9, art. 10 ust. 1 oraz art. 11 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Zgodnie z art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki:

1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna;

2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych;

3) złożył wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Sąd Okręgowy ustalił czy stosunek prawny łączący ubezpieczonego z U. Transport (...) z siedzibą w I (...) N. S., B. K. był stosunkiem pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. Przeprowadzone przez ten Sąd postępowanie dowodowe wykazało, iż stosunek prawny był w istocie stosunkiem pracy. Zgodnie bowiem z treścią art. 22 k.p., przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, w miejscu i w czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca do zatrudnienia pracownika za wynagrodzeniem. Ubezpieczony świadczył pracę na rzecz U. Transport (...) z siedzibą w I (...) N. S., B. K. na podstawie pisemnej umowy. Pracę tę świadczył pod kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę a za wykonaną pracę oraz gotowość do pracy otrzymywał stałe miesięczne wynagrodzenie. Sąd Okręgowy uznał, że w dniu 25.04.2013 r. doszło do rozwiązania z ubezpieczonym stosunku pracy.

Do ustalenia pozostała zatem kwestia czy została spełniona przesłanka z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, mianowicie czy rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia.

Definicja legalna „przyczyn dotyczących zakładu pracy” została uregulowana w art. 2 ust. 1 pkt 29 lit. a-d ustawy z 20.04.2004 r. o promocji zatrudnienia (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r., poz. 149), gdzie wskazano, iż ilekroć jest mowa o przyczynach dotyczących zakładu pracy oznacza to:

- a) rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn niedotyczących pracowników, zgodnie z przepisami o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników lub zgodnie z przepisami kodeksu pracy, w przypadku rozwiązania stosunków pracy lub stosunku służbowego z tych przyczyn u pracodawcy zatrudniającego mniej niż 20 pracowników,
- b) rozwiązanie stosunków pracy lub stosunku służbowego z powodu ogłoszenia upadłości pracodawcy, jego likwidacji lub likwidacji stanowiska pracy z przyczyn ekonomicznych, organizacyjnych, produkcyjnych albo technologicznych,
- c) wygaśnięcie stosunku pracy lub stosunku służbowego w przypadku śmierci pracodawcy lub, gdy odrębne przepisy przewidują wygaśnięcie stosunku pracy lub stosunku służbowego w wyniku przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę i niezaproponowania przez tego pracodawcę nowych warunków pracy i płacy,
- d) rozwiązanie stosunku pracy przez pracownika na podstawie art. 55 § 1¹ k.p. z uwagi na ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków wobec pracownika.

Wobec brzmienia wskazanego przepisu, w ocenie Sądu Okręgowego, zebrany w sprawie materiał dowodowy w sposób niewątpliwy wskazuje na fakt, iż przedmiotowa umowa o pracę została rozwiązana z przyczyn dotyczących zakładu pracy. W dniu 25.04.2013 r. U. Transport (...) z siedzibą w I. (...) N. S., B. K. ogłosiła upadłość, co było powodem wypowiedzenia ubezpieczonemu łączącego ich stosunku pracy.

Reasumując, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż ubezpieczony spełnił wszystkie przesłanki niezbędne do przyznania mu prawa do świadczenia przedemerytalnego. Ubezpieczony bowiem do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, tj. z powodu upadłości pracodawcy, był zatrudniony przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, tj. ponad 10 lat, ukończył 60–ty rok życia oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 35 lat. Ponadto na dzień złożenia wniosku był zarejestrowany jako osoba bezrobotna, w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówił bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych oraz złożył wnioski o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6–miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Odnosząc się zaś do zarzutów pozwanego Sąd Okręgowy stwierdził, że nie zasługiwały one na uwzględnienie. Nie zasługuje na uwzględnienie stwierdzenie, że ubezpieczony po rozwiązaniu stosunku pracy podjął kolejne zatrudnienie, albowiem ustawa o świadczeniu przedemerytalnym wyraźnie posługuje się pojęciem stosunku pracy, który niewątpliwie oznacza świadczenie pracy na podstawie umowy o pracę. Tym samym nie sposób uznać, aby ubezpieczony, który z konieczności zapewnienia sobie środków do życia wykonywał pracę na podstawie umowy zlecenie, podjął kolejne zatrudnienie, które uniemożliwiłoby mu wystąpienie z wnioskiem o świadczenie przedemerytalne. Nie zasługiwał na uwzględnienie również zarzut niewykazania przez ubezpieczonego, iż stosunek pracy został z nim rozwiązany w wyniku upadłości pracodawcy z powodu nieprzedłożenia dokumentów urzędowych. Powszechnie obowiązujące normy prawne nie ograniczają możliwości wykazania upadłości pracodawcy jedynie dokumentami urzędowymi. Okoliczność ta może być również ustalona innymi środkami dowodowymi, co też ubezpieczony w przedmiotowej sprawie uczynił. Okoliczność ta znalazła bowiem odzwierciedlenie w dokumentacji przedłożonej przez ubezpieczonego, której Sąd Okręgowy dał wiarę w całości. Ubezpieczony przedłożył

przetłumaczone przez biegłego tłumacza pismo od pracodawcy, w którym wskazuje on, iż jedyną przyczyną rozwiązania stosunku pracy była jego upadłość.

W konkluzji, Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z przywołanymi wyżej przepisami, zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia następnego po dniu złożenia wniosku, o czym orzeczono w punkcie 1 wyroku. Na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych Sąd Okręgowy stwierdził, że pozwany nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, bowiem poczynienie wiążących ustaleń, co do przyczyny rozwiązania umowy o pracę ubezpieczonego, mającej wpływ na prawo do wnioskowanego świadczenia, nastąpiło na etapie postępowania sądowego, o czym orzeczono w punkcie 2 wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd Okręgowy orzekł w pkt 3 wyroku, na podstawie przepisów art. 108 § 1 k.p.c., art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., § 4 ust. 1, § 11 ust. 2 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.). Sąd uznał kwotę 60 zł za adekwatną do nakładu pracy pełnomocnika oraz wkładu pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej rozstrzygnięcia, mając na uwadze charakter sprawy.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł pozwany organ rentowy, który zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w części, tj. w pkt 1 oraz w pkt 3 i zarzucił naruszenie art. 2 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 30.04.2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz.U. nr 120, poz. 1252 ze zm.) w związku z art. 2 pkt 29 ustawy z dnia 20.04.2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2015 r., poz. 149) poprzez przyjęcie, że wnioskodawca spełnia ustawowe przesłanki uzasadniające przyznanie mu prawa do świadczenia przedemerytalnego na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 poczynając od dnia następnego po dniu złożenia wniosku, a w szczególności: przez przyjęcie, iż stosunek pracy wnioskodawcy ustał z powodu upadłości pracodawcy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20.04.2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. nr 99, poz. 1001), co uzasadnia przyznanie ubezpieczonemu prawa do świadczenia przedemerytalnego; art. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 poprzez błędne jego zastosowanie i przyjęcie, że upadłość zagranicznego pracodawcy U. Transport (...) z siedzibą w I. M. jest przyczyną rozwiązania stosunku pracy z przyczyn leżących po stronie pracodawcy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20.04.2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy; naruszenie art. 233 k.p.c. polegającego na braku wszechstronnego rozważenia materiału, co doprowadziło do sprzecznych istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 1 i 3 oraz o oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt 1 oraz 3 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji, o zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Uzasadniając apelację pozwany podał, że ubezpieczony na okres od 17.03.2003 r. do 25.04.2013 r. podpisał kontrakt z U. Transport (...). W tym czasie opłacał składki na dobrowolne ubezpieczenie społeczne, także po zakończeniu wykonywania pracy zarobkowej w U. Transport (...). Od 02.09.2013 r. był zgłoszony do ubezpieczenia zdrowotnego z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy zlecenia w Firmie (...) Sp. z o.o. Natomiast z zaświadczenia Firmy (...) sp. z o.o. z dnia 18.06.2014 r. wynika, iż praca była świadczona w okresie od 02.09.2013 r. do 17.10.2013 r. Zatem ubezpieczony świadczył prace zarobkową u ostatniego pracodawcy przez okres krótszy niż 6 miesięcy i była to umowa zlecenia a nie stosunek pracy. Od dnia 05.11.2013 r. wnioskodawca był zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy w G., a od 13.11.2013 r. do 12.11.2014 r. pobierał zasiłek dla osób bezrobotnych. Okres 6 miesięcy pobierania zasiłku dla osób bezrobotnych przez ubezpieczonego upłynął w dniu 12.05.2014 r. (zaświadczenie z dnia 12.05.2014 r. wydane przez PUP w G. -k. 38 akt). Następnie wnioskodawca od dnia 08.12.2014 r. utracił status osoby bezrobotnej (decyzja PUP w G. z dnia 22.12.2014 r.) i podjął zatrudnienie na podstawie umowy o dzieło od 08.12.2014 r. do 31.12.2014 r. w firmie (...) Sp. z o.o. Wniosek o przyznanie prawa do świadczenia został złożony w dniu 12.05.2014 r.

Zdaniem apelującego, ubezpieczony nie spełnia przesłanek ustawowych uzasadniających przyznanie mu prawa do świadczenia przedemerytalnego wynikających z treści art. 2 ust 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Zgodnie ze stanowiskiem Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej świadczenia przedemerytalne są obecnie objęte unijną koordynacją systemów zabezpieczenia społecznego w zakresie wskazanym w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004, tj. wyłącznie w zakresie eksportu świadczeń i przyznawania prawa do świadczeń rodzinnych i zdrowotnych. Do świadczeń przedemerytalnych nie stosuje się przepisów art. 5 rozporządzenia 883/2004 dotyczących równego traktowania świadczeń, dochodów, okoliczności lub zdarzeń. Oznacza to, że brak jest podstaw prawnych do przyjęcia, że rozwiązanie stosunku pracy za granicą w państwie członkowskim Unii Europejskiej nastąpiło z przyczyn leżących po stronie zakładu pracy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20.04.2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy - nawet w przypadku, gdy rozwiązanie tego stosunku pracy za granicą w państwie członkowskim Unii Europejskiej nastąpiło z analogicznych przyczyn wymienionych w tej ustawie. Nie można mówić też o zatrudnieniu wnioskodawcy w ramach stosunku pracy przez firmę (...) z siedzibą w I. (...) N. S., B. K., bowiem firma ta nie opłacała składek tak jak pracodawca opłaca składki za pracownika. W okresie świadczenia pracy zarobkowej na rzecz w/w firmy wnioskodawca sam opłacał składki na dobrowolne ubezpieczenia społeczne (dowód: poświadczenie z dnia 20.05.2014 w aktach ZUS - k. 50-51 akt SP, informacja dodatkowa załączona przez ubezpieczonego do wniosku o świadczenie - k. 6 akt ZUS). Następnie pomimo rozwiązania umowy z U. Transport (...) z dniem 23.04.2013 r. ubezpieczony nadal opłacał sam składki na dobrowolne ubezpieczenia społeczne aż do 31.10.2013 r. (jako kontynuacja). Zatem podstawą podlegania ubezpieczeniom społecznym wnioskodawcy w okresie świadczenia pracy na rzecz firmy (...) był tytuł dobrowolnego ubezpieczenia społecznego, a nie tytuł pracowniczy. Prawo do świadczenia przedemerytalnego zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20.04.2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 60 lat - mężczyzna oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet i 35 lat dla mężczyzn. Praca świadczona przez ubezpieczonego na rzecz U. Transport (...) z siedzibą w I. (...) N. S., nie była ostatnim tytułem ubezpieczenia. Wnioskodawca w okresie od 02.09.2013 r. był zgłoszony do ubezpieczenia zdrowotnego z tytułu pracy zarobkowej na umowę zlecenia w Firmie (...) Sp. z o.o. Z zaświadczenia Firmy (...) sp. z o.o. z dnia 18.06.2014 r. (k. 60-61 akt) wynika, iż praca była świadczona w okresie od 02.09.2013 r. do 17.10.2013 r. Zatem ubezpieczony świadczył prace zarobkową u ostatniego pracodawcy przez okres krótszy niż 6 miesięcy i była to umowa zlecenia, a nie stosunek pracy. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 24.08.2010 r., I UK 82/10: „podleganie ubezpieczeniom społecznym z tytułu pobierania zasiłku dla bezrobotnych będącego warunkiem przyznania świadczenia przedemerytalnego jest pochodną pracowniczego ubezpieczenia społecznego, wobec czego nie można go kwalifikować jako odrębnego, nie, niezależnego od statusu pracownika tytułu do podlegania ubezpieczeniom społecznym”. Należy zwrócić uwagę w niniejszej sprawie na chronologię zdarzeń:

- upadłość firmy w kwietniu 2013 r., podleganie ubezpieczeniom do 31.10.2013 r. (dobrowolne ubezpieczenie społeczne),
- ostatni tytuł ubezpieczenia - umowa zlecenia od 02.09.2013 r. do 17.10.2013 r.,
- zgłoszenie do Powiatowego Urzędu Pracy dopiero 05.11.2013 r.

Dodatkowo dnia 08.12.2014 r. ubezpieczony utracił status osoby bezrobotnej (decyzja PUP w G. z dnia 22.12.2014 r.).

Ubezpieczony wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Analiza podnoszonych w apelacji zarzutów nakazuje w pierwszej kolejności rozważyć zarzuty natury procesowej, mają one bowiem bezpośredni wpływ na prawidłowość dokonanych przez Sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych. Sąd Apelacyjny stoi przy tym na stanowisku, iż zarzut naruszenia prawa materialnego w zasadzie można podnosić jedynie wówczas, gdy nie kwestionuje się dokonanych przez Sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych. Zarzut naruszenia prawa materialnego winien być bowiem odnoszony do określonego stanu faktycznego - który skarżący akceptuje - a do którego to stanu faktycznego wadliwie zastosowano prawo materialne. Naruszenie prawa materialnego, jak wiadomo, może nastąpić bądź poprzez jego błędną wykładnię - czyli poprzez mylne rozumienie treści określonej normy prawnej, albo poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, czyli poprzez błędne uznanie, iż do danego ustalonego stanu faktycznego ma zastosowanie dany przepis prawa materialnego, albo też odwrotnie, tzn. przepis, który winien mieć zastosowanie w danym stanie faktycznym - nie został zastosowany (szerzej w tym zakresie por. postanowienia Sądu Najwyższego z 15.10.2001 r., I CKN 102/99 oraz z 28.05.1999 r., I CKN 267/99, Prok. i Pr. 1999/11-12/34; wyroki Sądu Najwyższego z 05.10.2000 r., II CKN 300/00 oraz z 19.01.1998 r., I CKN 424/97, OSNC 1998/9/136).

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do rozstrzygnięcia, czy ubezpieczony spełnił warunki nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego.

We wskazanym powyżej zakresie Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe, a w swych ustaleniach i wnioskach – wbrew zarzutom apelacji - nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 k.p.c., nie popełnił też uchybień w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej, które mogłyby uzasadnić ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia.

Stosownie do treści art. 233 § 1 k.p.c., sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Taka ocena dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a ponadto powinna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i – wając ich moc oraz wiarygodność – odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 10.06.1999 r., II UKN 685/98, LEX nr 41437). Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że Sąd uchybił przy ocenie dowodów zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. W takim wypadku podważona skutecznie może być przeprowadzona przez sąd ocena dowodów, a także będące jej konsekwencją ustalenie stanu faktycznego i jego subsumowanie pod określony przepis prawa. To natomiast, że określone dowody ocenione zostały niezgodnie z intencją strony skarżącej nie oznacza jeszcze, iż sąd dopuścił się naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Dla należytego umotywowania swojego stanowiska strona apelująca powinna wykazać, jakich to konkretnych uchybień w ocenie dowodów dopuścił się Sąd pierwszej instancji, to jest – czy i w jakim zakresie ocena ta jest niezgodna z zasadami prawidłowego rozumowania, wiedzą lub doświadczeniem życiowym, względnie – czy jest ona niepełna.

Tymczasem apelujący organ rentowy nie tylko, że nie dostarcza argumentacji mogącej zakwestionować istnienie logicznego związku między treścią przeprowadzonych dowodów, a ustalonymi na ich podstawie w drodze wnioskowania faktami stanowiącymi podstawę zawartego w nim rozstrzygnięcia, ale przede wszystkim nie wskazuje dowodów, które jego zdaniem zostały ocenione z przekroczeniem zasad wynikających z art. 233 k.p.c. W ocenie Sądu Apelacyjnego, przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocena dowodów jest prawidłowa i nie narusza zasad wyrażonych we wskazanym przepisie. Natomiast apelacja, w kontekście zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wskazuje jednoznacznie, że stanowi ona jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami i rozstrzygnięciami Sądu I instancji.

Dokonując ponownych ustaleń faktycznych – w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy - Sąd Apelacyjny wskazuje, co następuje.

Ubezpieczony (urodzony w dniu (...)) od dnia 15.07.2005 r. pozostawał w stosunku pracy wykonując pracę na „każdym statku U. Transport (...)” plc (dowód: umowa o zatrudnienie z dnia 15.07.2005 r. – na k. 63). Informacja

o podwyższeniu ubezpieczonemu wynagrodzenia przekazana była przez U. Transport (...) plc (dowód: pismo z 07.11.2005 r. – na k. 63).

W piśmie z dnia 07.05.2013 r. podano, że U. Transport (...) plc znalazł się pod zarządem komisarycznym, tracąc 11 miejsc pracy, a zarząd komisaryczny ustanowiono od dnia 05.04.2013 r. (pismo wraz z tłumaczeniem na język polski na k. 41).

W świadectwie pracy z dnia 13.03.2014 r. poświadczono, że w okresie od 17.03.2003 r. do 25.04.2013 r. ubezpieczony był zatrudniony w „U. Transport (...) plc” na stanowisku starszego mechanika i drugiego mechanika, zaś zatrudnienie uległo rozwiązaniu z winy pracodawcy w wyniku ogłoszenia upadłości (pismo wraz z tłumaczeniem na k. 41).

W karcie rejestracyjnej bezrobotnego z dnia 05.11.2013 r. ubezpieczony podał, że w okresach co kilkumiesięcznych (od 15.07.2005 r. do 22.12.2012 r.) pracował na podstawie „contract” u pracodawcy „U. Transport (...) plc”. W uwagach odnotowano, że powyższe kontrakty sprawdzono na podstawie książeczki żeglarskiej (karta rejestracyjna bezrobotnego na k. 63).

W informacji dotyczącej okresów składkowych i nieskładkowych z dnia 12.05.2014 r. ubezpieczony podał, że od dnia 17.03.2003 r. do dnia 25.04.2013 r. pracował w U. Transport (...) plc., zaś dowodami na tę okoliczność są „R. of E., M. E. z dn. 13.03.2014 r.” (w aktach ZUS na k. 6v wraz z tłumaczeniem na język polski na k. 41).

W dniu 02.09.2013 r. ubezpieczony zawarł umowę zlecenia z (...) Ochrona Spółką z o.o. w W., którą zobowiązał się do wykonania usług ochrony obiektu w okresie od 02.09.2013 r. do 31.08.2015 r. (umowa w aktach ZUS na k. 37).

W zaświadczeniu z 18.06.2014 r. podano, że ubezpieczony od 01.09.2013 r. do 17.10.2013 r. świadczył usługi na podstawie umowy zlecenia na rzecz (...) Spółka z o.o. w W. (zaświadczenie z 18.06.2014 r. w aktach na k. 63).

Ubezpieczony w informacji dotyczącej okresów składkowych i nieskładkowych z dnia 12.05.2014 r. podał, że na rzecz (...) Spółki z o.o. w W. pracował na umowę zlecenie od dnia 02.09.2013 r. do dnia 15.10.2013 r. (w aktach ZUS na k. 6v).

Ubezpieczonemu przyznano od dnia 05.11.2013 r. prawo do zasiłku dla bezrobotnych (decyzja PUP w G. z dnia 12.11.2013 r. na k. 63).

W dniu 17.12.2014 r. ubezpieczony przesłał do Powiatowego Urzędu Pracy w G. wniosek z dnia 16.12.2014 r. o skreślenie go z rejestru bezrobotnych z dniem 08.12.2014 r. z powodu podjęcia pracy w (...) sp. z o.o. w G. na podstawie umowy o dzieło zawartej na okres od 08.12.2014 r. do 31.12.2014 r. (wniosek w aktach na k. 63).

Decyzją z dnia 22.12.2014 r. PUP w G. orzekł o utracie przez ubezpieczonego statusu osoby bezrobotnej od dnia 08.12.2014 r., gdyż od dnia 08.12.2014 r. ubezpieczony podjął pracę (dowód: decyzja PUP w G. z dnia 12.11.2013 r. na k. 63).

Organ rentowy ustalił, że ubezpieczony posiada łączny okres składkowy w wymiarze 35 lat, 8 miesięcy i 1 dnia (raport w aktach ZUS na k. 74).

Wniosek o świadczenie przedemerytalne ubezpieczony złożył w dniu 12.05.2014 r. (wniosek na k. 1-7 akt ZUS).

Do powyższego wniosku ubezpieczony załączył zaświadczenie Powiatowego Urzędu Pracy w G. z dnia 12.05.2014 r., w którym podano, że 6-cio miesięczny okres pobierania zasiłku upłynął 12.05.2014 r. i w powyższym okresie ubezpieczony nie odmówił propozycji pracy (zaświadczenie na k. 38 akt ZUS).

W stanie prawnym, jaki obowiązywał w dniu złożenia wniosku o świadczenie przedemerytalne (czyli w stanie prawnym na dzień 12.05.2014 r.), ustawa z dnia 30.04.2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 170 ze zm.) - w art. 2 ust. 1 pkt 2 - stanowiła, że prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje mężczyźnie, który do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20.04.2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z

późn. zm.), w którym był zatrudniony przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończył co najmniej 60 lat oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat.

Według art. 2 ust. 3 cyt. ustawy, świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki:

1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna;

2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych;

3) złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Ustawa z dnia 20.04.2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (tekst jednolity Dz. U. z 2015 r., poz. 149 ze zm.) – w art. 2 ust. 2 pkt 29 – wyjaśnia, że ilekroć w ustawie jest mowa o przyczynach dotyczących zakładu pracy - oznacza to m.in.:

a) rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn nie dotyczących pracowników, zgodnie z przepisami o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników lub zgodnie z przepisami ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 i 1662), w przypadku rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z tych przyczyn u pracodawcy zatrudniającego mniej niż 20 pracowników,

b) rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego z powodu ogłoszenia upadłości pracodawcy, jego likwidacji lub likwidacji stanowiska pracy z przyczyn ekonomicznych, organizacyjnych, produkcyjnych albo technologicznych.

Z dokonanych ustaleń faktycznych oraz przywołanych przepisów prawa należało wyprowadzić wniosek, że ubezpieczony na dzień zakończenia stosunku pracy z „U. Transport (...) plc” posiadał zarówno wymagany do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego wiek (60 lat), okres uprawniający do emerytury (30 lat). Ponadto ubezpieczony był zatrudniony u tego pracodawcy przez okres ponad 6 miesięcy. Ponadto w dniu złożenia wniosku o świadczenie przedemerytalne ubezpieczony pozostawał nadal zarejestrowany jako bezrobotny; w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówił bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej; a nadto ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Wykładnia powyżej przytoczonych przepisów musi uwzględniać, że zgodnie z art. 1 ust. 3 pkt 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, ustawa ta ma zastosowanie do także wobec obywateli polskich poszukujących i podejmujących zatrudnienie lub inną pracę zarobkową za granicą u pracodawców zagranicznych.

Apelujący zarzucił naruszenie art. 2 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 30.04.2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz.U. nr 120, poz. 1252 ze zm.) w związku z art. 2 pkt 29 ustawy z dnia 20.04.2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2015 r., poz. 149).

Sąd Okręgowy nie mógł naruszyć normy zawartej w art. 2 pkt 29 ustawy z dnia 20.04.2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, gdyż tak oznaczonego przepisu nie zawiera wskazany przez apelującego akt prawny.

Można się jedynie domyślać, że apelującemu mogło chodzić o naruszenie przez Sąd Okręgowy przepisu art. 2 ust. 1 pkt 29 ustawy z dnia 20.04.2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Apelujący jednak nie sprecyzował którego z powyższych przepisów - odpowiadających oznaczeniom literowym od a) do d) – naruszenia miał się dopuścić Sąd Okręgowy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego ubezpieczony zdołał udowodnić, że do rozwiązania stosunku pracy doszło z przyczyn nie dotyczących pracowników, zgodnie z przepisami o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników lub zgodnie z przepisami Kodeksu pracy, o ile do rozwiązania stosunku pracy z tych przyczyn doszło u pracodawcy zatrudniającego mniej niż 20 pracowników. Tak samo jako podstawa nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego ujmowana jest okoliczność rozwiązania stosunku pracy z powodu ogłoszenia upadłości pracodawcy, jego likwidacji lub likwidacji stanowiska pracy z przyczyn ekonomicznych, organizacyjnych, produkcyjnych albo technologicznych. Materiał dowodowy pozwalał na ustalenie, że w przypadku ubezpieczonego doszło do rozwiązania stosunku pracy z tak właśnie określonych powodów. W tej sytuacji bez znaczenia pozostaje ustalenie ilu pracowników było zatrudnionych u tego pracodawcy i z iloma pracownikami rozwiązano stosunki pracy. Z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy wynika, że pracodawca rozwiązał stosunek pracy z ubezpieczonym w związku z trudnościami finansowymi, które doprowadziły do ogłoszenia jego upadłości.

W ocenie Sądu Apelacyjnego okoliczność, że w okresie zatrudnienia oraz po jego zakończeniu ubezpieczony opłacał w Polsce składki na dobrowolne ubezpieczenie społeczne nie stanowi dowodu, że nie pozostawał on w stosunku pracy z „U. Transport (...) plc”. Organ rentowy nie wykazał, aby ubezpieczony nie podlegał ubezpieczeniom pracowniczym w kraju, gdzie praca była wykonywana.

Za pozbawiony podstaw należy uznać również zarzut apelacji dotyczący naruszenia art. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004, wg którego do świadczeń przedemerytalnych nie ma zastosowania art. 5 ww. rozporządzenia. Przede wszystkim, zauważyć trzeba, iż żadna norma prawna nie wyłącza zastosowania art. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 do świadczeń przedemerytalnych. Także apelujący nie wskazał takiej normy prawnej, ani nie poparł swojej argumentacji żadnymi przepisami prawa, ani stosownym orzecznictwem sądowym w tym przedmiocie. Należy stwierdzić, że art. 5 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z 29.04.2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego ma zastosowanie do spornego w sprawie zdarzenia, tj. do rozwiązania z ubezpieczonym stosunku pracy z powodu upadłości pracodawcy (z przyczyn ekonomicznych leżących po stronie pracodawcy). Zgodnie z powołanym przepisem, w przypadkach, w których na podstawie ustawodawstwa właściwego Państwa Członkowskiego, zaistnieniu pewnych okoliczności lub zdarzeń przypisywane są określone skutki prawne, to Państwo Członkowskie uwzględnia podobne okoliczności lub zdarzenia zaistniałe w każdym Państwie Członkowskim tak, jakby miały one miejsce na jego własnym terytorium. Ubezpieczony był zatrudniony na terytorium państwa członkowskiego UE, zaś stosunek pracy został rozwiązany przez pracodawcę z przyczyn dotyczących pracodawcy, tj. z powodu upadłości, co z kolei miało swoje podstawy w sytuacji ekonomicznej pracodawcy.

Przesłanki nabycia świadczenia przedemerytalnego ujęte w art. 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych nie zawierają zastrzeżenia, że odnoszą się one tylko i wyłącznie do okresów zatrudnienia i przyczyn jego zakończenia odbytych na terenie Polski. Z odesłania w zakresie rozumienia przyczyn rozwiązania stosunku pracy do ustawy o promocji zatrudnienia, zawartego w art. 2 ust. 5 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych można wyprowadzić wnioski, że chodzi o zatrudnienie również poza granicami Polski, skoro ustawa o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, wyraźnie dotyczy polskich pracowników wykonujących prace poza granicami kraju, w którym [odesłaniu] zostało zadeklarowane, że ma ona zastosowanie do obywateli polskich poszukujących i podejmujących zatrudnienie lub inną pracę zarobkową na terytorium RP oraz zatrudnienie lub inną pracę zarobkową za granicą u pracodawców zagranicznych. Powyższe wynika z dyspozycji art. 1 ust. 3 pkt 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Wobec powyższego, nieuprawnione jest stanowisko organu rentowego, wg którego przesłanka przyznania ubezpieczonemu świadczenia przedemerytalnego, w postaci rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, byłaby spełniona tylko wówczas, gdyby do rozwiązania stosunku pracy doszło u polskiego pracodawcy.

Przedstawiona wykładnia przepisów prawa materialnego nie jest odosobniona. W zbliżonym stanie faktycznym analogiczne poglądy prawne wyraziły Sądy Apelacyjne w Poznaniu w wyroku z 19.09.2013 r., III AUa 264/13 (Lex nr 1381465) oraz w Katowicach w wyroku z dnia 15.04.2015 r., III AUa 518/14 (LEX nr 1749585).

Z tych względów należało uznać, iż Sąd Okręgowy prawidłowo przyjął, że pracodawca zagraniczny rozwiązał z ubezpieczonym stosunek pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz, że znajduje zastosowanie art. 5 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, a co za tym idzie - ubezpieczonemu przysługuje prawo do świadczenia przedemerytalnego.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. apelację oddalił oraz na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013, poz. 490) orzeczono o kosztach zastępstwa procesowego za II instancję.

SSA Barbara Mazur SSA Maciej Piankowski del. SSO Maria Ołtarzewska